

Med den minimale ministerambition, Inger Støjberg lægger for dagen på ligestillingens vegne, burde hun give stafetten videre til en med ambitioner på området.

Fotocollage

Historisk lille ministerambition

De etniske familier og de royale. De alene har været i fokus for regeringens ligestillingsindsats.

LIZETTE RISGAARD

Næstformand, LO,
Islands Brygge 32 D,
København S

Jeg blev noget fortørnet, da jeg forleden i et HK-fagblad læste et interview med Inger Støjberg i hendes egenskab af ligestillingsminister.

For det første lyder ministerens svar på underrepræsentationen af kvinder i bestyrelser og på lederposter, at »nu må vi bare sige, at kvinderne må tage over. Langt hen ad vejen er det et spørgsmål om, at vi må oppe os lidt«.

Ministeren mener altså, at den enkelte kvinde bare skal tage sig lidt sammen. At vi som kvinder bare skal melde os selv på banen for at ændre det himmelråbende uretfærdige forhold, at kvinder stort set ikke er at finde på de magtfulde poster i private bestyrelser og kun i ringe omfang besidder de interessante lederstillinger på det offentlige og det private arbejdsmarked.

Mig bekendt har kvinder i mange år råbt ud over hustagene, at »vi« gerne vil til fadet og have større del i den eftertragtede definitionsmagt, som ledelse byder på. Mig bekendt har kvinders uddannelsesniveau for længst hævet sig over mænds, både i kvantitet og kvalitet – og det er vel en slags åbning, en central én oven i købet.

Ved tanken om kvotering slår ministeren syv kors for sig.

Der er mange udmærkede un-

dersøgelser, som klart dokumenterer, at tildelingen af magt i bestyrelser og i ledelse er en subtil størrelse, som den enkelte kvinde kun i ringe omfang kan bekæmpe alene. Men ministeren vil ikke gøre noget.

For det andet udtaler ministeren, at »det er meget vigtigt, at mænd tager mere barsel, fordi det er godt for alle«. Men heller ikke her har hun noget i ærmet. Det er op til den enkelte familie og den enkelte far.

Mænd uden egne rettigheder

Den generelt haltende ligestilling på arbejdsmarkedet har tydelig sammenhæng med den ulige fordeling af omsorg mellem mor og far. Og ligesom den skæve fordeling i toppen af samfundet, så er det en utidssvarende uretfærdighed, at mænd kun i ringe udstrækning har egne rettigheder på området.

Man kan næsten sige, at man via lovgivningen kvoterer mor direkte på barsel.

For det tredje synes ministeren, at uligelønnen er noget skidt; »Derfor er det også et af de områder, jeg vil prioritere. Hvordan jeg vil gribe det an, kan jeg ikke sige lige endnu. Men jeg går i hvert fald ikke ind for, at vi skal lave kønsopdelte lønstatistikker for andre end dem, der er omfattet nu«.

Dem, der er omfattet af lovens pligt til at udarbejde en årlig kønsopdelte lønstatistik, er virksomheder, der beskæftiger omkring 20 pct. af de danske lønmodtagere. En Gallupundersøgelse, LO fik foretaget først på året, viste, at kun

2 pct. af de danske lønmodtagere arbejder et sted, hvor man går så langt som til at offentliggøre en kønsopdelte lønstatistik.

Det allervigtigste for ministeren er, at lønnen forbliver en privat sag. Men her er dog noget, som »hun vil sætte spot på«.

Der har været forskelle på kvinders og mænds løn siden tidernes morgen, i hvert fald siden organisationen af arbejderklassen begyndte i 1800-tallet. Det har der været mange grunde til – og nogle af dem har endda været "gode", som f.eks. mænds større anciennitet og højere uddannelsesniveau.

Blandt de knap så gode er kulturens generelt lavere vurdering af kvinder, deres kvalifikationer og deres "værd".

Det er imidlertid længe siden, at kvinder og mænd begyndte at nærme sig hinanden i deres adfærd på arbejdsmarkedet. Kvinder har overhalet mænd i uddannelsesniveau, og det er endnu flere år siden, at vi både politisk, moralsk og kulturelt har slået fast, at kvinder og mænd jo netop har lige værd.

Derfor er lige præcis løngabet på små 20 pct. blandt de mest uskønne reminiscenser fra en tid, der for længst burde være historie.

Løngabet må være verdens længste gab, med en dokumenteret alder på omkring 160 år. Ansvar ligger ifølge loven hos den enkelte arbejdsgiver.

Også arbejdsmarkedets ansvar

I min optik skal det herudover også løftes af arbejdsmarkedets parter, hvorfor det naturligvis er et kerneindsatsområde for LO.

Men ansvaret ligger i allerhøjeste grad også hos den til enhver tid siddende regering og hos den ansvarlige minister. Det er mig en gåde, hvordan ministeren kan mene, at noget så sammensat og kompliceret kan være en privat sag – og at det primært handler om, at den enkelte kvinde må droppe flinkekolen.

Men måske er jeg lidt for arrig – for noget er der vel sket, siden regeringen tog over i 2001?

Statsministeren var i hvert fald rørende stolt, da han havde fået grundlovsændringen om ligestilling i arvefølgen til tronen igen – mig bekendt er det da også et af de meget få resultater, den nuværende regering har skabt på ligestillingsområdet.

Giv stafetten videre, Støjberg

Jeg har da også set ligestillingsministeren citeret for, at hun ser flerkoneriet i etniske minoritetsfamilier som en central udfordring, som hun vil gøre noget ved.

Regeringens ligestillingsindsats er altså alene møntet på landets absolut mindste minoriteter, de royale og dem med flere koner.

Os med almindelige ligestillingsproblemer til hverdag – vi må klare os selv; bare sige til, diskutere det ved middagsbordet, droppe flinkekolen og oppe os!

Jeg synes, at Inger Støjberg med den historisk lille ambition, hun lægger for dagen på ligestillingens vegne, burde give stafetten videre til en med ambitioner på området. Ligestillingen for både mænd og kvinder fortjener bedre.

Sin (lige)løn har Inger Støjberg i hvert fald ikke fortjent.

KORT SAGT

De rigtige meninger

Politikens chefredaktør, Tøger Seidenfaden, synes at optræde som en ledende skoledreng på et gymnasieskoleblad: Er endnu ikke helt moden og ansvarsbevidst, men mener nu alligevel at have alle de rigtige meninger, ønsker altid at gøre sig radikalt bemærket, men glemmer engang imellem at tænke sig om, før der skrives, og må så døje rektors hvasse blik. Og når det så endelig gælder om at gøre en reel forskel med det skrevne ord, ja, så svigter modet helt.

Jørgen Haffgaard
Jeppe Åkjær Vej 20, Hadsten

Det er svært at tro

Vedr. den forhenværende jægersoldats bog, som nu har fyldt medierne i flere dage, og som forsvaret er meget bekymret over og vil forhindre udgivelsen af, fordi den måske afslører noget, som kan skade og være farligt for jægersoldaternes aktioner i Afghanistan. Jeg vil bare stille spørgsmålet: Kan man forestille sig, at forfatteren Thomas Rathsack ville beskrive og afsløre noget, som kunne skade hans (tidligere) kollegaer i Jægerkorpsen, enten i gennemførelsen af opgaver eller på liv og lemmer? Det har jeg svært ved at tro.

Palle Kragh Bromme
Østermark 5, Munke Bjergby

Stå frem

Ang. Thomas Rathsacks bog: Det værste er næsten, at han er opsagt inden for civilforsvaret. Tidligere jægere og almindelige soldater: Stå frem, og giv jeres mening til kende.

Carl Erik Aarøe
Kertemindegade 7, Frederikshavn

Lastvognstyranni

Forbuddet mod lastvognes overhaling på motorveje er absolut velkomment. Branchen protesterer, men overholdt lastvognene blot færdselsloven med hensyn til hastighed og korrekt afstand til forankørende, var der intet problem for den øvrige trafik. Overhalinger kan ikke spare mange minutter på turen. Er chauffører lige så nøjeregnede med pausers længde?

Leif Fortmeier
Valdemar Rørdams Vej 12, Birkerød

Forud for sin tid?

Nu havde Naser Khader alle tidens mulighed for at slippe ud af sit burkaforslag, men nej – han mener at være forud for sin tid. Det må betyde, at han nu vil ændre grundloven for at få sit forslag igennem. Jeg tror, at vælgerne vil opfatte ham som en politiker, der ikke laver sit hjemmearbejde.

Hartmut Schulz
Egholmvænget 12, Fredericia

SKRIV TIL OS

■ Send gerne et læserbrev til Morgenavisen Jyllands-Posten på debat@jp.dk

■ Vi bringer kun indlæg alene sendt til JP og beder om, at indlæg markeres med "Kun for JP". Vi forbeholder os ret til forkortelser.

■ Breve sendes til: Debatredaktionen, Jyllands-Posten, Grøndalsvej 3, 8260 Viby J. Se også www.jp.dk

Kære borgerlige, bliv i folkekirken

Karsten Skawbo-Jensen, kandidat (K) til Region Hovedstaden, Platanvej 22 C, 7., Frederiksberg C

Jeg støtter Søren Krarups opfordring: Lad os ikke overlade folkekirken til dem, der vil spænde kir-

ken og kristendommen for deres egen politiske vogn i form af juleprædiken-aktioner, kirkebesættelser osv.

Det fine ved kristendommen er netop, at den taler til alle mennesker, uanset politisk holdning.

"Tag din seng og gå" vækker genklang hos liberalisten, for den helbredte skal også selv gøre noget. I Lukasevangeliets er der godbidder, som taler til socialister. Og konservative nikker til, at bedrevendende farisæere, der fordømmer andre og

ophøjer sig selv, spreder tvang og mørke.

Melder vi borgerlige os ud af folkekirken i frustration og vrede, ender den – før den går til grunde – som en SF-kirke med et SF-præsteskab.